

Не: „Почитаема г-жа баронесо“, а г-жа слугиня“.
 Нещо повече. Сега седятъ нѣкои, че разправятъ,
 какъ щѣли да оправятъ нѣщата. Булката и съ 10
 булски дрехи да я облѣчете, дрехитѣ нѣма да из-
 мѣнятъ нейния характеръ. Ако въ нашата душа не
 се зароди новиятъ животъ, ако въ насъ не се про-
 буди туй съзнание, да можемъ тази материя да я
 я използваме, нищо нѣма да излѣзе отъ насъ. И,
 слѣдователно, тия наши тѣла ние трѣбва да ги из-
 мѣнимъ. Сега нѣкои, които ме слушатъ, разсжда-
 ватъ така: „Какво мисли този?“ Азъ ще ви кажа
 какво мисля. Азъ не говоря скрито прикрито. Азъ
 мис я: ти, който си боленъ, да станешъ здравъ;
 който е глупавъ, да стане уменъ, и, ако лъжешъ, да
 не лъжешъ вече. Ако ти не работишъ, да се на-
 учишъ да работишъ; ти си жена, памѣтала си дѣ-
 цата — да не ги помѣташъ. И бихъ ви наредилъ
 цѣлъ поменикъ още. Това уча ясно, това има прак-
 тическо приложение. И, ако съврѣмненото човѣче-
 ство не взе е поука отъ това, ще иде... ще за-
 мълча, кждѣ ще иде. Пакъ ще ви кажа: вие ми-
 слите, че знаете, какво щѣхъ да кажа? Не, не знае-
 те. Вие сте въ положението на онзи грѣцки свеще-
 никъ, който казвалъ, — азъ говоря не за българскитѣ,
 а за грѣцкитѣ свещеници: българскитѣ свещеници
 не визирамъ, и, ако ги визирамъ нѣкога, то е все
 за едноврѣмешнитѣ — отъ турско врѣме, — та този
 попъ казвалъ: „Благочестиви християни, знаете ли,
 какво ще ви кажа? — Не знаемъ, дѣдо попе. —
 Щомъ не знаете, нѣма защо да ви го казвамъ. —
 Ее, знаемъ. — Щомъ знаете, пакъ нѣма какво да
 ви казвамъ“. Но и въ единия и въ другия случай
 нѣма тукъ никакво знание, нито у свещеника е
 имало нѣкоя опрѣдѣлена идея. Другъ единъ грѣцки
 свещеникъ, на задушница било, като му показали
 една рѣзачица, изправилъ се прѣдъ купчината на
 масата и казалъ: „Виждате ли ме?“ — Само гла-
 вата ти се вижда, дѣдо попе. — Идущата година ни-
 какъ да не ме виждате.“ Това е символъ, туй ни
 най-малко не е усмиване. Ама този купъ — като